

SAMSONOVA SMRT.

Ksaver Meško.

»Samson vjet, oslepljen!« — Ves Filistej je pijan,
radost, ples in vrisk je v deželi dan na dan.

Samson v Gazi težki mlinski kamen vrli.
Žgo ga okovi. Bolj žgoče ga v srcu peče spomin
na nekdanje dni, na véliko, sveto čast,
ki mu izročil jo Jahve, vzela nevernice past,
vsega omamil njen smeh je, omamil njen sladki obraz,
ves otémnil mu um, da zabil je božji ukaz.

Mračen ves goni mlin od jutra do pozne noči.
Misli svojih zablod. In v srcu govori:
»Glej, o Gospod, kako me razjeda kes pekoč:
Tebe zapustil sem — luč, in delež mi bila je — noč.
Slednjemu, ki se oddalji od tebe, zaide korak
na stezé, vodeče napósled v nesreče mrak —
taka bila tudi moja je zmotna pot...
Po usmiljenju svojem usmili se, Bog Sabaoť,
daj mi spet močno srcé, silno spet daj mi rokó!
Da si odpustil mi greh, ta moč mi znamenje bo.«

Dan za dnevom moli h Gospodu skesani jetnik.
Rasejo v tem mu lasjé. Ne kroté jih škarje, glavnik.

Klic prvakov v tempelj je zbral ves Filistej,
prišli z ravnin in višin so, od blizu in daljnih mej.
Slavo pojo otroci, mladenke, žené in možjé:
»Bog naš nam pokončevalca dal je v naše roké.«

Ko sta omamila vina sladkost jih, kadila vonj,
krik zaženó: »Sèm Izraelca! Brzo pošljíte ponj!«

Da iz ječe sodnika pred tempelj priženó,
slepca, vodi ga deček za mogočno rokó.

Stopa počasi Samson, k solncu dviga oči.
»Kaj tako živo gledaš?« tolpa se mu smeji.
»V solnce, o Samson mogočni, oči ne upiraj nikar,
da njih jasne luči ne vgasne solnca ti žar!«

Stisne sočutno deček slepcu gospodu roko:
čutil je, kak drhtenje bolešno skoz njo je šlo.

Kakor če grlice se smejó na gorskih čereh,
hčerk filistejskih iz templja dvoran se razliva smeh:
»Samson... hi-hi... hi-hi... prelepi, preslavni junak,
kje je še mož, po lepoti in móči tebi enak?
Ljudstva vsa te slavé, slavé tvojo silno moč,
pa opotekaš se, kakor bi taval pijan skoz noč!«

Kvišku iz tunik prozornih kipé jim oble roke,
zlati kraguljčki ob pasih jim, na tiarah zvene.

Samsonu roka v roki dečka vodnika drhti.
»Nič ne poslušaj, gospod!« poltiho mu fant govori.

Deca gnetó se k Samsonu, ga za obleko lové.
»O gospod, ne kaznuj, smiluj se!« — se mu smeje.

Še krepkeje fantič stisne gospodu roko:
čutil je srda drhtenje, ki skoz njo je šlo.

S templja terase žené, molodci, možje kriče:
»Glejte Judov sodnika, kako vam gizdavo gre.
Čuj, kak vabljivo glasi se harf in cimbal žvenket,
daj, zapleši nam, sladki ljubitelj naših deklet.
Prožen, poskočen ko malokaterega tvoj bo korak,
vseh kanaanskih junakov največji, najlepši junak.«

»Vaših deklet ljubitelj — o moj prevéliki greh!
Zdaj sem zanj vam igrača in v bridek, strupen zasmeh.
Plesal v zasmeh vam bom v skesanosti žgoči srca,
morda na ponižanje ozre se Gospod z neba.«

Pleše Samson... in stresa kodre, ki so mu zrasli spet,
da je ves vrať mogočni čez rame z njimi odet.
Pleše... In ko Filistejci v zasmehu divjem kriče,
Samsonovi klici h Gospodu v višave kipe:
»Elohim, Pravični — zaslužil sem, kar trpim.
Maščevalec si ti, Sabaoť — jaz vdano molčim.
Daj, le udari, Pravični! Ponižaj do skrajnih me mej!
A v najhujši sramoti milostno náme poglej.
Maščevalec si strog. A tudi usmiljen, Gospod.

Če je bila izgrešena, grešna življenja mi pot,
 k sebi pokaži, Adonai, pravo stezo mi zdaj,
 da ne zgrešim te za veke, mogočno rokó mi podaj.
 Ko sem te klical sodnik, si čul me. Še zdaj me čuj:
 sebe in mene, Mogočni, na Filistejcu maščuj!
 Vzel mi za greh moj je v besnosti desno in levo oko;
 eno naj maščevanje zdaj za obe mu bol!»

Vidi deček vodnik, da Samson ves drhti,
 s toplo besedo med množice vrišč mu govori:
 »Nehaj, gospod! Ob steber nasloni za hip telo,
 da zasmeh in solnčni žarki manje te žgo.«
 »Blagoslovi Gospod te, sinko... Beži od tod!«
 »Hlapec tvoj bo s teboj, kjerkoli boš ti, o gospod.«
 »Blagoslov ti z neba!«

Ves obraz mu v ognju gori
 lepše ko gôre goré, če solnce zvečer jih žari.
 Stresa kodre, ko da jih začutil šele je zdaj,
 z njimi začutil moč, ki Gospod mu jo dal je nazaj.

Deček vodnik molče ves začuden ozira se vanj.
 Čudi še bolj se, ko Samson izpregovori kot iz sanj:
 »Kaj je to, ki prečudno iz srcá po žilah mi gre —
 ni li ko če ob trgatvi vino v sodovih vre?
 O Gospod Sabaoť, je res to tvoja moč?
 Čutim jo v srcu, v rokáh, v vseh udih kot ogenj žgoč.
 Tvoja moč, o Gospod!... Kje moja slabost je zdaj?
 Kje slepota oči? Saj gledam tvoj večni sijaj.
 Kje ste, ki hlapcu božjemu ste oslepili oči?
 Slišim pač róganje vaše — a mimo srca mi hiti.
 Gledam Gospoda... In v njem preizkusim zdaj svojo moč.«

Pa se ob stebra mogočna nenadno upre oberoč.

»Stoj, o Gospod! Glej, tempelj...«

Prepozno. Zid zadrhti,

Tempelj se ruši..., pada zidovje... do néba grmi —
 Filistej pod kamenjem, Samson je z njim pokopan.

Deček vodnik ves preplašen zdaleč ihti.